

VÁRNAGY MÁRTA

Mellkép

Ajtók, az egyiken tízes szám. Mellette portalan fikusz agyagedényben. Hálóban rakott burkolat, csúszik, csillog, a fugák sötétszürke csíkok. Itt minden sokba került. Hasi ultrahang már volt.

Értékeikre fokozottan vigyázzanak, felelősséget nem vállalunk, zárja el, a vetkőzőben ez van egy fali dobozon. Nyirkos a bőröm. Az októberi beutalót nem találják, most március van, azt mondják, így fizetős. Kedves Keresztnév, a nevemet hallom, deréig vetkőzve. Két mell, két vizsgálati tárgy. Hajoljon bele. Mellem a gép alatt, jobb, bal. Több legyen a tálcán, minél több. Belehajolok, minden pozitívában fáj.

A kis doboz ajtaja nyitva, benne a kulcs. Nézem a rücskös tapétát, apró csomók a falon, fönny álmennezet. A fal kicsit mozdul, egyenként esnek róla a csomók. Sima fal marad, kezemben a lelet. A folyosón ülök, egyenes a hát.

Mozdulat

Nem könnyű, mondtad. Szavakat ollóztam, lógtak rólad a szavak, keserűfű vékony mondatok. Nyakadtól térdig vágtalak, talpad metéltem. A mozdulat fölemelt, odaért hozzád a hosszú óra, vége volt. Szedegettem a keserűfű maradékokat, tartogattam a tenyeremben, azután elengedtem. Nem könnyű mozdulat volt, azt hiszem.